

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Elogia Patriarcharum, Et Christi Jesu Dei Hominis.
Emanuelis Thesavri Patritii Taurinens. Et Aloysii Jvglaris è
Societate Jesu**

Giuglaris, Luigi

Francofvrti, 1684

Anhelantis mortem clamor, & gemitus. 72

urn:nbn:de:hbz:466:1-38349

*Miserationum enim
Mater est.*

*Dixit enim, Ecce fili-
us tuus tantum.*

*Prodigi enim per
leges trisari non
possunt.*

*Quare supra ceteros
commendatus Joannes
omnium ado-
lescentior.*

*Quare dicatur Spiri-
tum non amisisse,
sed tradidisse.*

*Pater in manus tuas
commendo Spiritum
meum.*

*Pater meus usque
modo operatur.
Ita explicant non-
nulli illud, manus
ejus tornatiles aurea
plena hyacinthis.*

*Sortes nostra in
manu Dei.*

Si præceptorem sequitis,
Quo major esset in illam fiducia
Clementiæ illius, de qua dubitare non poterat
Vouisse visus adjicere

De illis custodiendis præceptum suum.
Suæ tamen erga illam observantiæ memor,
Illud ac si proponeret,

Non ac si juberet, expressit,
Testari Prodigis adhuc se posse confidens,
Ita partitus hæreditatem suam est,
Ut reverentiam, quam habebat erga matrem,
Filiis cederet,

Providentiã, quam habebat erga filios, matris
Supra ceteros tamen Joannem commendat,

Qui sciret nullius Adolescentiam
Securam unquam futuram,
Nisi sub tutela Mariæ,
Operam suam minus necessariam Mundo jam
credens.

Cui tam bonum matrem meruisset,
Spiritus, qui sibi unus supererat, colligens,
Naturæ non audenti rapere tradidit.

Tractabilis plane Spiritus,
Qui ne ex otii desiderio
Credatur declinare labores,

Se non in alias,
Quam in operosissimi Patris manus commendat.
Noverat illas esse tornatiles,

In quas superinfusus
Speraret iterum in terris effluere,
Prostare Deo ad omnes hominum usus voluerat.

Ne foret quandoque quærendus,
Locum omnem aliis cedens,

Illi esse postulavit semper ad manus.
Sortes nostras inde venire qui scierat,

Eas in origine sua facturum optimas,
Sedem illam elegit.

ELOGIUM LXXII.
ANHELANTIS MORTEM CLA-
MOR, ET GEMITUS.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Pudon

Pudori nostro remedium Deus adhibuit
Lacrymas suas.

Probrum jam nullum homini,
Si in Cruce positus flet,
Ex quo in Cruce flevit & Deus.

Tanta Majestas
Imbelles animas, dum imitatur, excusat.

Qui cum vidente Mundo non riserat,
Miseris addictior, quam felicibus
Cum lugente jam luget.

Unica illi causa gemituum,
Quod omnem gemitum abolere è Mundo non
possit.

Miseratus Naturæ deliquia est,
Qui siccis oculis spectaverat sua.
Videns Crucis ex apice Civitatem,

Flevit iterum super illam,
Quod sibi ad pacem futura,
Nec olim cognovisset in die,

Nec nunc divinare sciret ex nocte.
Vicini latronis petulantia monitus genuit
Tot in perditis Crucis sibi fructum petire,
Cum ne in Cruce quidem positi respiscant.

Rore aliquo
Noctem usque adeo miseram beaturus,
Illum de cordis sui nubibus exprimit.

Ad vineæ suæ custodiam
Eminens speculator in arbore
Excubandi necessitatem
Ex latronum vicinia prævidens
Clamore valido

Exprobrat securitatem torpentibus.
Surdus loqui se sciens, vocem attollit,
Et ne sic quidem auditus
Periculum facit

An male commissum labris officium,
Execui felicius palpebræ possint.
Validus plane clamor,

Qui ad terrorem fit auditus in erebo,
Et ob reverentiam
Sit exauditus in Cælo.

*Flevisse Christum
in Cruce habetur ex
Paulo ad Hebr. 5.
cum clamore valido,
& lacrymis, &c.*

*Iuxta illud gaudere
cum gaudentibus,
fere cum flentibus.*

*Christus autem ex
Bernardo nunquam*

*riserat.
Tunc enim tenebrae
factæ fuerunt super
universam terram.*

*Dixerat enim, si
cognovisses & tu, &
quidem in hac die
tua, quæ ad
pacem tibi,*

*Causa peculiaris
gemituum Christi,
obstinatio pecca-
torum.*

*In Cantic. c. 1. dide-
bat ipse, posuerunt
me custodem in vi-
neis: hi autem custo-
des solent domuncu-
las sibi in arboribus
fruere.*

*Quis Surdus, nisi is,
ad quem missi nun-
cios meos? Is. c. 42.*

*Exauditus est pro
sua reverentia.
Hebr. 5.*

Qui

Introductus in Hierusalem cum ramis palmarum, & hymnis.

Iuxta præceptum Apostoli sui, nemini quidquam debeatis.

Æque enim nascentes, ac morientes, lacrymas fundimus.

Qui ad crucem ita festivus venerat,
Non potuit nisi gemens inde recedere,
Æternum paulo post interdicendus à fletu,
Pascere se tam liquida voluptate festinat.
Nihil æquè curans,
Quam ne ulli quidquam deberet,
In utroque Vitæ limine
Impositum à Natura tributum
Pari liberalitate veniens, ac recedens
Persolvit.

ELOGIUM LXXIII.
QUERITUR SE DESERTUM
A PATRE.

Matth. 27. Maro. 15.

*Deus, Deus meus,
quare me dereliquisti?*

*In ea, ex Bernardo,
vota plenitudo divinitatis inhabitat.*

*Circa illum enim
erat plurima turba
Judæorum &
gentilium.
Ut potuit in latrone,
Credidit Eliam vocasse,
cum dixit,
Eloi, Eloi, Lamasa-
babbani.*

*Genius enim illius
severus admodum
fuit, ut patet ex
ejus historia.*

*Erat in iis, quia eos
etiam diligebat: &
ut Deus, qui ubiq;
est totus, etiam
in iis erat.*

Quamdiu tibi Mater adstat,
Quid te quereris derelictum à Patre;
Plena Deo Maria est;
Ea præsentem Deum abesse non potest.
Atqui captasti arte hac miserationem hominum
Qui videreris
Terroris Deum quodammodo malis tuis.
In summa vulgi frequentia
Doluisti te solum,
Cum alioqui socium Crucis
Toto tuo emeret Regno.
Perperam, quæ dicis, intelligunt,
Qui verbis tuis accommodatas
Aures non habent.
Eliam vocasse crederis,
Quem à die miserationis, & veniæ,
Vel si adfuisset, excluderes.
Calamitates tuas
Quilibet tui ultor auxisset,
Et vocato de Cælo igne,
Te vel absumptis læsisset in hostibus,
Quia in iis etiam totus eras.
Vix sperasses vivum Eliam
In diem ultionis servare,